

Boswet

proces zijn en hoeft dat dus niet al te rampzalig uit te pakken.”

Jan Slakhorst, voorzitter van de Interregionale Commissie Risicobeheersing Natuurbranden Veluwe (een samenwerkingsverband Hulpverlening Gelderland Midden, de Veiligheidsregio Noord- en Oost Gelderland, de Veluwe natuurbeheerders en -ondernemers, de Provincie Gelderland, de Recron en het Bosschap): “Voorkomen van onbeheersbare branden is onmogelijk, maar we proberen wel de risico's omlaag te brengen, bijvoorbeeld door het maken van afspraken met derden over bluswaterwinning en inrichting van het landschap.” Slakhorst gaf ook het belang aan van goede communicatie, niet alleen tussen de belanghebbenden, maar ook en vooral met de gebruikers van het gebied. Jaarlijks brengen zo'n 30 miljoen mensen een bezoek aan de Veluwe.

Na iedere inleiding waren er wel vragen. Men was vooral nieuwsgierig naar elkaar: “Hoe doe je dit? Hoe los je dat op? Hoe zit het met de ‘span of control’? Hoe is het contact met ‘de burens’? Hoe delen we onze kennis? Wie heeft nou eigenlijk de verantwoordelijkheid voor het beleid om natuurbranden te voorkomen?” En dat laatste is misschien wel het grootste dilemma.

Afsluiting

De intensieve dag werd afgesloten met een mededeling van Jan Kruijshoop. Hij vertelde, vers van de pers, dat er een convenant was afgesloten tussen het Bosschap en het Ministerie van LNV, waarin gestimuleerd wordt dat het zogenaamde ‘tak- en top hout’, dat in de bossen ligt en extra risico oplevert voor natuurbrand, gebruikt wordt als bio-brandstof. Daarmee is dus voor één dilemma een oplossing nabij. En verder was het overduidelijk geworden dat natuurbrandbestrijding een zaak is van alle betrokkenen. De aanzet tot nadere uitwisseling is met deze conferentie gegeven; nu het vervolg, waarbij de dilemma's nader uitgewerkt zullen moeten worden. Als het goed is, zijn alle deelnemers teruggegaan naar hun eigen organisatie met in hun hoofd een lijstje wensen en mogelijkheden. Tot de volgende keer dus!♦

Herma van Eijk, VNOG

Onlangs verscheen een interessant boek bij de Wereldbank over boswetgeving onder de fraaie titel: *Forest law and sustainable development* (L.C. Christy et al., World Bank Washington 2007, ISBN 978-0-8213-7038-4). Naast voor bos relevante internationale verdragen zoals die van Bonn en Bern, richtlijnen als de Habitat- en Vogelrichtlijn en protocols als die van Kyoto besteedt deze studie ook aandacht aan nationale boswetten. Zeer veel landen hebben een plaatsje gekregen in de bloemlezing over nationale boswetgeving. De Nederlandse Boswet komt in het hele verhaal niet voor. Wel lezen we alles over bijvoorbeeld het strenge kapvergunningstelsel in de Australische deelstaat Victoria en de Canadese deelstaat Ontario (sustainable forest licensing), worden we tot in detail bijgepraat over bijvoorbeeld de boswetgeving van landen als Gabon en de Baltische staten en wordt trots gewezen op het opmerkelijke feit dat sommige landen bosbescherming zelfs een hogere grondwettelijke status hebben gegeven. Zo wordt bijvoorbeeld in de Turkse grondwet onder meer constitutioneel vastgelegd dat eigendom van staatsbossen niet overgedragen mag worden en dat illegale kap en brandstichting nimmer tot amnestie of een pardon mogen leiden. Als je in deze landen *forest law* studeert, dan doe je dus eigenlijk aan staatsrecht. Een kapvergunning schijn je daar uiterst moeilijk te kunnen krijgen. Huizen wijken daar kennelijk voor bomen, in plaats van andersom.

Wij in Nederland hebben onze oude Boswet. Een wet met een veelbesproken ruimtelijke ordeningslacune, het zogenoemde ‘RO-gat van de Boswet’. Melding van velling en de herplantplicht gelden immers niet als sprake is van uitvoering van een bestemmingsplan. Ook kan dan geen kapverbod worden opgelegd. De werkingssfeer van de wet is zoals bekend beperkt tot gebieden buiten de bebouwde kom. Meldingsplicht, herplantplicht en kapverbod gelden alleen met betrekking tot velling en niet met betrekking tot dunning. Het begrip dunning is in de wet evenwel slechts summier omschreven als ‘een verzorgingsmaatregel’.

Op een wetgevingsjurist maakt in zijn algemeenheid een wet met gaten en summier definitie geen al te sterke indruk. In de Boswet 1961 treffen we een ruimtelijke ordeningsgat en een summier wettelijke definitie van dunning aan. Meldingsplicht, herplantplicht en het kapverbod zijn instrumenten die alleen van toepassing zijn op velling ‘anders dan bij wijze van dunning’. De verleiding zou dus aanwezig kunnen zijn om iets zoveel mogelijk onder het etiket van ‘dunning’ te proppen. Ik wil best geloven dat het in de praktijk van alledag allemaal wel mee zal vallen, maar in de theorie van de algemene wetgevingsleer scoort zo'n wet niet al te hoog.

Ik sluit niet uit dat ook de auteurs van het Wereldbank-boek over bosrecht als wetgevingsjurist naar onze Boswet hebben gekeken en deze wet in hun bloemlezing vervolgens maar achterwege hebben gelaten...

Fred Kistenkas
Leerstoelgroep Bos- en Natuurbeleid,
Wageningen Universiteit